

Данчо се надигна да го види по-добре. Но врабчето зърна единъ котаракъ и литна отъ клона.

— Подуши ме пакъ — рече си Данчо. — Нищо. Нали го видѣхъ кое е. Не може ми убѣгна. Запомнихъ го добре. Перушината му сива и крилцата му настрѣхнали. Кждето и да го видя, ще го позная.

Подиръ малко Данчо видѣ на друго дърво да каца врабче — сиво и перата му настрѣхнали.

Това е — трепна той. — Досуцъ прилича на първото Намѣрихъ ли те? Сега вече не ще ми се изплѣзнешъ.

Предпазливо Данчо се приближи до дървото и тихичко се заизкачва по него. Врабчето си чуруликаше:

— Чинъ, чинъ, чинъ!

— Сега ще ти кажа, коя чина викашъ — заканваше се на ума си Данчо. — Ще ти дамъ да разберешъ!

И бавно пакъ дебнѣше нагоре. Още малко му оставаше. На едно клонче само като стѣпи, ще присегне и ще го хване. Ето го на клончето.

— Хопъ!

Увлѣченъ въ преследването, Данчо така бързо посегна, че изпусна клона, за който се държеше, и политна да падне. Панталонътъ му се закачи за другъ клонъ, и Данчо остана да виси съ главата надолу.

Видѣха го съседи. Свалиха го, но панталонътъ му висѣше на две половини. Гузно пакъ влѣзе Данчо въ кѣщи.

— Данчо — посрещна го майка му — ти пакъ си се качвалъ по дърветата?

— Не съмъ — оправдава се Данчо, а очитѣ му сълзятъ отъ болки и отъ срамъ.

— Защо ти е скѣсанъ панталонътъ?

— Закачихъ се на стената и го скѣсахъ.

— Не ме лѣжи! Стената е гладка, и панталонътъ не може да се закачи за нея. На кое дърво се качва?

— Не съмъ. Кой ти каза?

— Врабченцето. Дойде и зачурулика: „Чинъ, чинъ, чино Пѣйовице. Данчо пакъ се качва по дърветата. . .“

— Излѣгало те е — хленчи Данчо, а на ума си вика: — Ахъ то, ахъ то! По-дяволъ излѣзе отъ мене. Докато азъ висѣхъ на дървото, то е дошло и казало на мама. Пакъ не можахъ да го уловя.

Н. Гарваловъ.